

Arrest

nr. 135 149 van 17 december 2014
in de zaak RvV X / VIII

In zake: 1. X, handelend in eigen naam
2. X en X, handelend als wettelijke vertegenwoordigers van X en X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, handelend in eigen naam en X en X, handelend als wettelijke vertegenwoordigers van X en X, die verklaren van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 14 oktober 2014 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 15 september 2014 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13quinquies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 november 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 1 december 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. RIAD, die loco advocaat R. DANEELS verschijnt voor de verzoekende partijen, en van advocaat T. BRICOUT, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 13 mei 2014 ten aanzien van verzoekster de beslissing tot afgifte van een

bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoekster stelde tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.2. Bij aangetekend schrijven van 27 mei 2014 diende verzoekster een aanvraag in om, in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van Vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd.

1.3. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 9 juli 2014 de beslissing waarbij verzoeksters aanvraag om, op medische gronden, tot een verblijf te worden gemachtigd onontvankelijk wordt verklaard. Verzoekster stelde tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad.

1.4. Op 15 september 2014 nam de gemachtigde van de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding ten aanzien van verzoekster nogmaals de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing, die verzoekster bij aangetekende zending ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 75, § 2 / artikel 81 en artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan mevrouw, die verklaart te heten,

naam : [G.]

voornaam : [M.]

[...]

nationaliteit : Kosovo

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING

Op 05/09/2014 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing van weigering van inoverwegingname van de asielaanvraag genomen.

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

Artikel 74/14 van de wet van 15 december 1980

§ 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend.

De onderdaan van een derde land heeft meer dan twee asielaanvragen ingediend, behalve indien er nieuwe elementen zijn in zijn aanvraag, inderdaad, aangezien betrokkene al op 01/10/2012 en 12/06/2013 asiel heeft aangevraagd en door de beslissing tot weigering van in overwegingname van het CGVS blijkt dat er geen nieuwe elementen zijn, wordt de termijn van het huidige bevel om het grondgebied te verlaten bepaald op 15 (vijftien) dagen.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 15 (vijftien) dagen.”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekers werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding ten laste van verzoekers te leggen.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1.1. Verweerder werpt op dat verzoekers geen belang hebben bij de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Hij stelt dat hij, ingevolge artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, in casu verplicht is om een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten te nemen en dus niet over enige discretionaire bevoegdheid beschikt. Hij zet uiteen dat hij, gelet op voormelde wetsbepaling, bij een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing, behoudens in het geval hierdoor hogere rechtsnormen zouden worden geschonden, niet anders vermag dan opnieuw over te gaan tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Daarnaast geeft hij aan van oordeel te zijn dat de door verzoekers aangevoerde schending van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) niet kan worden aangenomen. Hij stelt tevens dat de bestreden beslissing een herhaald bevel om het grondgebied te verlaten is.

3.1.2. De Raad merkt op dat verzoekers betwisten dat toepassing kan worden gemaakt van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, zodat niet zonder een onderzoek van de middelen kan worden gesteld dat vaststaat dat deze wetsbepaling toepasbaar is. Daarenboven moet worden benadrukt dat verzoekers de schending aanvoeren van artikel 3 van het EVRM en dat voormelde verdragsbepaling primeert op de door verweerder ingeroepen wetsbepaling. Door te stellen van oordeel te zijn dat de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM ongegrond is loopt verweerder vooruit op het onderzoek van dit middel door de Raad. Voorts moet worden gesteld dat het feit dat de bestreden beslissing een herhaald bevel om het grondgebied te verlaten is in casu niet zonder meer toelaat te besluiten dat verzoekers geen belang hebben bij de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Het voorgaande bevel om het grondgebied te verlaten dat verzoekster op 17 juli 2014 werd betekend maakte immers het voorwerp uit van een beroepsprocedure en werd ondertussen door de Raad bij arrest nr. 134 566 van 3 december 2014 vernietigd.

Er kan niet worden gesteld dat vaststaat dat verzoekers geen belang hebben bij de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

De exceptie wordt verworpen.

3.2. Verweerder betwist de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing. Uit hetgeen hierna volgt zal blijken dat de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring samen dienen te worden behandeld, aangezien het beroep tot nietigverklaring slechts korte debatten vereist. In die omstandigheden is het niet nodig om de opgeworpen exceptie te onderzoeken.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. Verzoekers voeren in een enig middel de schending aan van de artikelen 7, eerste lid, 1° en 74/13 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Hun betoog luidt als volgt:

“Artikel 7, eerste lid, 1° Vreemdelingenwet bepaalt dat:

*“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kon de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven :
1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten.”*

Voor de wijziging van artikel 7 door de wet van 19.01.2012 was de afgifte van een bevel op grond van artikel 7 Vreemdelingenwet facultatief (RVV arrest nrs. 66.328 tot 66.332 van 08.09.2011). Sinds de wetswijziging van 19.01.2012 is dit niet langer het geval wanneer het bevel o.m. gegrond wordt op artikel 7, eerste lid, 1°, zoals in onderhavig geval.

Uit de parlementaire voorbereiding blijkt dat deze verplichting "uiteraard" niet geldt indien de effectieve terugkeer van de vreemdeling een schending zou uitmaken van de artikelen 3 en 8 EVRM.

Tegenpartij mag dus geen automatische toepassing maken van artikel 7, eerste lid, 1° Vreemdelingenwet wanneer een schending van artikel 3 of 8 EVRM dreigt, wat in casu bewezen is.

De bestreden beslissing heeft namelijk betrekking op verzoekster en haar twee minderjarige zonen: [A.] en [D.].

[D.] lijdt echter aan hypospadie. Gelet op de gezondheidssituatie van haar zoon diende verzoekster op 28.05.2014 een aanvraag om machtiging tot verblijf in op grond van artikel 9ter Vreemdelingenwet.

In het kader van deze aanvraag werd aan het administratief dossier een medisch attest gevoegd waaruit blijkt dat [D.] zich in de medische onmogelijkheid bevindt om te reizen (stuk 3).

Dit medisch attest bevindt zich in het administratief dossier.

Bij het nemen van de bestreden beslissing heeft tegenpartij nagelaten rekening te houden met alle pertinente elementen in het dossier.

Artikel 74/13 Vreemdelingenwet bepaalt nochtans dat: "Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land".

Het is manifest niet in het hoger belang van [D.] om met zijn moeder en zijn broer het grondgebied te moeten verlaten, gelet op de door een arts geattesteerde medische onmogelijkheid.

De bestreden beslissing bevat een stereotype motivering.

De bestreden beslissing schendt zodoende artikel 7, eerste lid, 1 en artikel 74/13 en de materiële motiveringsplicht evenals het zorgvuldigheidsbeginsel nu uit de bestreden beslissing blijkt dat tegenpartij geen rekening heeft gehouden met de individuele omstandigheden eigen aan verzoekster en haar zoon die nochtans ter kennis waren van tegenpartij.

De bestreden beslissing schendt tevens artikel 3 EVRM aangezien de uitvoering ervan ertoe zou [lei]den dat [D.] onmenselijke en vernederende behandelingen zal ondergaan gezien hij in de medische onmogelijkheid verkeerd om het grondgebied te verlaten."

4.2.1. Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet dient te worden geduïd dat verweerder alvorens de in casu bestreden beslissing te nemen een ambtenaar-geneesheer aanstelde om een advies te verlenen omtrent verzoekers' aanvraag om machtiging tot verblijf om medische redenen. De aangestelde controlearts oordeelde dat de aangevoerde medische problematiek kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in artikel 9ter, § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk. Dit impliceert dat de controlearts, na een medische analyse van de aangebrachte overtuigingsstukken, vaststelde dat de aandoening waaraan verzoekers' jongste zoon lijdt niet toelaat te besluiten dat een terugkeer naar zijn land van herkomst zijn leven of fysieke integriteit in het gedrang kan brengen en de aangevoerde medische problematiek ook geen reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst. Het gegeven dat een arts die zij zelf consulteerden op 27 maart 2014 aangaf dat postoperatief een reis gedurende een onbepaalde termijn niet mogelijk was laat niet toe te besluiten dat het advies van de controlearts dd. 3 juli 2014 – dus van ruim na de operatie – door een gebrek is aangetast. Verzoekers kunnen dan ook niet worden gevolgd in hun stelling dat verweerder naliel rekening te houden met de medische situatie van hun jongste zoon. Het is tevens voor ieder normaal redelijk denkend mens evident dat het, in een normale gezinssituatie, in het in het hoger belang is van de kinderen om niet te worden gescheiden van hun ouders. Dit impliceert dat wanneer ouders in België niet tot een verblijf zijn toegelaten of gemachtigd en zij het Rijk dienen te verlaten, zij zich hierbij dienen te laten vergezellen door hun jonge kinderen

teneinde de belangen van deze kinderen en de gezinseenheid niet te schaden. Verweerder heeft met deze evidentie rekening gehouden, aangezien hij op het aan verzoekster ter kennis gebrachte bevel om het grondgebied te verlaten ook de namen van verzoekers' kinderen heeft vermeld.

Verzoekers tonen geen schending aan van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

4.2.2. De Raad dient daarnaast te benadrukken dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) reeds oordeelde dat artikel 3 van het EVRM niet het recht waarborgt om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat een betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand van een vreemdeling beïnvloedt niet volstaat om een schending van die bepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn kan een schending van artikel 3 van het EVRM aan de orde zijn (EHRM 27 mei 2008, nr. 26.565/05, N./ Verenigd Koninkrijk). Gelet op voorgaande vaststellingen en nu geenszins blijkt dat er humanitaire redenen zijn zoals bedoeld in de rechtspraak van het EHRM kan in voorliggende zaak niet worden besloten dat verweerder artikel 3 van het EVRM heeft geschonden door de bestreden beslissing te nemen.

4.2.3. De bestreden beslissing heeft niet tot gevolg dat verzoekers van elkaar gescheiden dienen te leven. Er blijkt namelijk geenszins dat verzoekers hun gezinsleven niet kunnen verderzetten in hun land van herkomst of elders. Verzoekers tonen dan ook niet aan dat de bestreden beslissing het recht op een gezinsleven, zoals beschermd door artikel 8 van het EVRM, in het gedrang brengt.

4.2.4. Het staat niet ter discussie dat verzoekster in het Rijk verblijft zonder in het bezit te zijn van een paspoort dat voorzien is van een geldig visum en verzoekers maken niet aannemelijk dat meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag een belemmering zouden vormen voor verweerder om over te gaan tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. In deze omstandigheden kan dan ook niet worden besloten dat verweerder de materiële motiveringsplicht of de bepalingen van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet heeft geschonden.

4.2.5. De Raad stelt daarnaast vast dat verzoekers evenmin aantonen dat verweerder in casu enig dienstig gegeven niet zou hebben betrokken bij het nemen van de bestreden beslissing of dat hij over onvoldoende gegevens zou hebben beschikt om de bestreden beslissing te nemen, zodat ook niet kan worden geconcludeerd dat deze beslissing niet degelijk werd voorbereid en niet is gegrond op een correcte feitenvinding.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel blijkt niet.

Het enig middel is ongegrond.

5. Korte debatten

Verzoekers hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien december tweeduizend veertien door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

G. DE BOECK